

[Steen Folke]

kratiske lighedssamfund kan have ordninger af den type. Jeg synes, det er fantastisk.

Der er åbenbart ordførere, som ikke rigtig tror, at det er noget problem, hr. Ole Vig Jensen f.eks. Det må skyldes manglende kendskab til realiteterne. Medmindre hr. Ole Vig Jensen ikke mener, det er noget problem, at der faktisk sker en favorisering af arbejdsgiverbørn. Det er muligt, det radikale venstre synes, at det er helt fint, at de går forud for alle andre ved optagelse ved en erhvervsuddannelse. Hvis det er den radikale politik, så er der ikke noget problem. Det samme kan siges til en række af de øvrige ordførere fra de borgerlige partier.

Hr. Øllgaard var lidt mere imødekommende, idet han sagde, at hvis det virkelig var sådan, var der måske nok noget, man skulle kigge på. Men ellers var det meget interessant, at det var de superliberalistiske partier, fremskridtspartiet og retsforbundet, som kunne se et problem – og så partierne på venstrefløj, socialistisk folkeparti og VS. Jeg vil da gerne takke de ordførere fra disse partier, som gav deres støtte til forslaget.

Med hensyn til socialdemokratiets holdning skinner det, hvis jeg holder mig til udtalelserne fra den socialdemokratiske ordfører, hr. Nørgaard Sørensen, tydeligt igennem, at man mildest talt ikke er begejstret for ordningen. Jeg må sige, jeg var lidt skuffet over ministerens tale her, for da vi havde spørgsmålet oppe i spørgetiden i december, sagde ministeren dog, at hun syntes, det var betænkeligt. Det var vist ikke rigtig indeholdt i talen i dag. Men jeg kunne forstå på hr. Nørgaard Sørensen, som måske så i højere grad dækkede partisynspunkter, at man dér i hvert fald ikke bryder sig om ordningen. Han talte om en undtagelsesregel i en overgangsperiode og sagde, hvad der i og for sig var det mest interessante, at man ikke vil acceptere indførelse på andre fag.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren er enig i det, eller om det kun er partiet, der får lov at have de synspunkter, som ikke får lov at sætte sig igennem i regeringens måde at føre politik på. Det er klart, at en af grundene til, at jeg har taget denne sag op, er, at ordningen så ud til at brede sig. Foreløbig har den altså kun omfattet det grafiske område, men jeg har hørt noget om, at den også skulle være ved at blive indført på servicefagene. Jeg vil gerne spørge ministe-

ren, om det er rigtigt, og om man så vil overveje at gå imod det, sådan at det ikke breder sig, som hr. Nørgaard Sørensen var inde på.

Ministeren prøvede at bortforklare det hele med, at disse hensyn, man skulle tilgode inde for denne kvota på 10 pct. på det grafiske område, i vidt omfang var geografisk bestemte. Det er ikke det, det drejer sig om. Jeg har ikke noget imod, at man f.eks. laver ordninger, der ud fra geografiske hensyn giver nogle muligheder til dele af landet, der er særlig trængt på den ene eller den anden måde. Men det, der er problemet, og det vil jeg gerne skære ud i pap, er, at der bliver optaget unge, hvis eneste fortjeneste er, at de er børn af arbejdsgivere; derfor kommer de foran i køen, foran alle andre. Det mener jeg er uholdbart. Det kan vi ikke finde os i. Det strider mod enhver rimelighed og anstændighed.

En ting er, at de, der ikke er født arbejdsgiverbørn, altså ikke kan arve virksomheder og sådan noget. En ting er, at man har ordninger i det her samfund, hvorefter virksomheder kan gå i arv. Men ligefrem at udbygge urimelighederne i sådan nogle ordninger med, at disse i forvejen bedst stillede børn – børn af arbejdsgivere hører ikke til de dårligst stillede i samfundet – oven i købet skal kunne springe foran alle andre, når det gælder om at blive optaget på en ervervsuddannelse, det er simpelt hen for strengt.

Det ændrer ikke noget i mit synspunkt, at også de grafiske forbunds topledelse er gået med til ordningen. Det gør ikke disse ordninger spor mere rimelige. Jeg har haft en debat med Ole Kidmose, som ministeren og hr. Nørgaard Sørensen refererede til, om disse ting. Jeg ved ikke, hvilken dækning der er på gulvet i typografforbundet og andre steder for de synspunkter, om man virkelig mener det. Det er klart, at dette, at typografforbundet er rede til at forsvare en sådan urimelighed, gør det lettere for de arbejdsgivere, som er de eneste, der har en interesse i denne ordning, og som mener, at deres børn og unge skal favoriseres. Der er ingen rimelige hensyn, der tilgodeses med denne ordning overhovedet.

Jeg mener ikke, at argumentet med, at ellers blev mesterlæren måske opretholdt, gælder. Man kan ikke indrette nogle ordninger på et totalt knæfald for arbejdsgiverne, bare fordi arbejdsgiverne siger: ja men ellers vil vi